

РЕШЕНИЕ

№ 394

гр. София, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XI ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Н. Славчев

Членове: Стоян Михов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
в присъствието на прокурора М. Б. Д.
като разглежда докладваното от Петър Н. Славчев Въззивно административно наказателно дело № 20211100604802 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на защитника на подсъдимия ДР. Т. М. адв. Б. М. срещу решение от 11.02.2021 г. на СРС, НО, 147-ми състав по НАХД № 17593/2017 г., с която обвиняемият е признат за виновен в това, че на 05.10.2016г., за времето от 16:00 часа до 16:20 часа в гр.София, на пейка на алея в Южен парк, зад Американското посолство, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото – мастурбирал, като опипвал с ръка половия си член, еякулирал и показал оголените си задни части пред М. Н. М., пред Ж. АТ. К., пред три малолетни лица и други неустановени граждани, които се намирали наоколо – престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, като съдът на осн. чл. 78а от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 3 000 (три хиляди) лева.

С решението обвиняемият е осъден още и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК да заплати направените деловодни разноски по делото в размер на 274, 75 лв., платими в полза на СДВР и сумата от 570, 00 лв., платими по

сметка на Софийски районен съд, както и на осн. чл. 190, ал. 2 от НПК да заплати сумата от 5, 00 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

Във въззивната жалба се изразява несъгласие с първоинстанционния съдебен акт, като се иска отмяната на решението и да бъде постановено ново от въззивния съд, с което подсъдимият да бъде признат за невинен, или делото да бъде върнато за ново разглеждане на Софийски районен съд, или алтернативно решението да бъде изменено, като бъде намалено наложеното наказание до минимума от 1000 лв. В допълнение към жалбата, представено в съдебно заседание от 04.02.2022г., макар и погрешно адресирано в титулната му част „до Окръжен съд Плевен ... по ВНОХД №434/202г. НО, 1 с.с., по описа на ОС Плевен” обвиняемият е изложил доводи за неправилността на решението. В същата жалбоподателят се позовава на селективна и неправилна оценка установените обстоятелства и непълнота на събраните доказателства. Жалбоподателят оспорва присъствието си на мястото на инкриминираното деяние. Поставя под съмнение показанията на свидетелите очевидци, депозирани на досъдебното производство, като отбелязва идентичността им, поради което ги счита за депозирани в нарушение на процесуалните правила на НПК. Акцентира върху липсата на подкрепящи ги фотографски, фонографски и други източници на доказателствени факти. Счита, че противоречията в показанията относно броя на присъствалите жени и деца внасяло съмнения върху цялостната достоверност на показанията. Оспорва процедурата по разпознаванията му с оглед присъствието на двете поемни лица в същите. Изтъква, че преди извършване на това процесуално действие бил видян в килията, в която бил задържан в полицейското управление, от свидетелите, извършили разпознаванията, поради което опорочаването на разпознаването компрометирало показанията на свидетелите очевидци и доказаността на обвинението. Посочва, че една от свидетеликите била разговаряла със съдия, който не е имал служебно качество по делото във връзка със случая, което нарушавало професионалната етика и можело да повлияе върху изхода на делото, а също ощетявало репутацията му. Били допуснати фактически грешки относно при описание на облеклото му, тъй като било посочено в някои документи, че бил с разкопчан колан, което не отговаряло на действителността, тъй като не носел такъв. Намира за приемливо за човек с неговата възраст и телосложение в седнала позиция разкопчаването на горното копче на талията. Счита за преувеличени

твърденията за това, че панталоните му били разкопчани. Отбелязъл е, че екстремно ниската температура в деня на предполагаемото деяние, правила малко вероятно изпълнението на твърдените действия. Описанието на вида на ползваното електронно устройство също било противоречиво – от лаптоп до телефон или таблет, а описаните от свидетелите действия не могли да бъдат извършени от левичар. Невярно било твърдението за разстоянието на свидетелите до съседната пейка от два метра, тъй като пейките били разположени на по-голямо разстояние. С оглед общото разположение обвиняемият твърди, че би могъл да бъде заобиколен от разстояние поне четири метра. В тази връзка бил представил снимков и видео материал, който не бил приет от първоинстанционния съд. Жалбоподателят се оплаква от причинени му травми от физическо, психическо и емоционално естество и значителен стрес при задържането му и престоя му в полицейското управление. Излага характеристика за личността си като обществено и трудово ангажирана и отворена към оказваща безкористна помощ и подкрепа на нуждаещи се лица.

В съдебно заседание защитникът А. намира обвинението за недоказано. Пзовава се на противоречивост на показанията на свидетелите К. и М., доколкото и последната не могла да даде логични обяснения за това, какво я възпрепятствало да напусне района. Неясно било защо не били посочени имената на въпросната трета жена, обсъдена в показанията им, след като оставила двете свои деца на свидетелките в продължение на описаното време от 40 минути. Противоречало на логиката и несигнализирането от свидетелките на органите на МВР в момента, в който се развивал случая. Намира противоречие и в твърдението на полицейските служители, че били видели разкопчан колана на подзащитния му, при положение че същият нямал такъв и който би следвало да е описан в протокола за обиск при задържането му.

Защитникът адв. Х. е отбелязала още противоречия в показанията на свидетелките К. и М., а именно за това в деня на ареста на обвиняемия кое лице го е видяло, какво е видяло и кой е сигнализирал органите на реда.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Пледира да бъде потвърдена първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно. Намира, че

следва да бъдат кредитирани с доверие показанията на свидетелите К. и М. и отбелязва, че последната по време на въззивното следствие повторно описала инкриминираните действия, които определя като недостойни и изразяващи явно неуважение към обществото. Твърди, че такъв род действия не следвало да останат безнаказани, отбелязвайки че деянието било извършено и пред малолетни лица.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и взе предвид разпоредбите на закона, извърши цялостна проверка на атакуваното решение в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК и намери за установено следното:

За да постанови обжалваното решение, Софийският районен съд е приел за установена фактическа обстановка въз основа на нейното всестранно и пълно изясняване и задълбочен доказателствен анализ, в който въззивният съд не открива съществени пропуски и грешки и с принципно се съгласява. Въз основа на собствения доказателствен анализ настоящият състав приема за установена следната фактическа обстановка:

Обвиняемият ДР. Т. М. ЛНЧ ***** е роден на ****г. в Сингапур. Същият е великобритански поданик, неосъждан, със статут на постоянно пребиваващ с удостоверение №800038453, валидно до 11.01.2026г., адрес в Р.България гр.София, ул. „****.

На 05.10.2016г. същият около 16:00ч. се намирал в гр.София, Южен парк, като седял на пейка на алеята зад Американското посолство. Свидетелите М.М. и Ж.К., които по това време работили като детегледачки, на същата дата и по същото време се разхождали в Южния парк с трите малолетни деца, които водили. С тях били и други неустановени по делото жени с малолетните си деца. Децата играели на алеята, а свидетелите К. и М. били около тях и ги наблюдавали. Същите поискали да се придвижат по алеята до близка поляна в парка, когато забелязали обвиняемия ДР. Т. М. седнал на съседна пейка на неголямо разстояние от малките деца и придружаващите ги жени. В тяхно присъствие обвиняемият хванал оголения си полов член с ръка и го опипвал, като мастурбирал пред очите на намиращите се наоколо лица. Свидетелите К. и М. се стъписали и се опитали да окажат контрол върху децата, които тичали из парка, успели да ги отдръпнат от алеята и ги насочили към гората, за да не станат свидетели на

случилото се. Постепенно изтеглили децата по алеята, като се върнали обратно, за да не виждат действията на обвиняемия. През това време обвиняемия гледал към жените, усмихвал се без да говори и мастурбирал, като гледал в мобилно устройство – телефон или таблет, което държал в другата си ръка. Извършвайки посочените действия до около 16:20 часа обвиняемият еякулирал пред погледа на свидетелите К. и М., след което се обърнал към тях и си показал оголените си задни части. Поведението на обвиняемия предизвикало силно възмущение у присъстващите.

Когато се отдалечили от погледа на обвиняемия надолу по алеята, свидетелите К. и М. видели неустановен по делото мъж, който разхождал кучето си. Свидетелките му съобщили за случилото се, а мъжът се насочил към обвиняемия и го изгонил. Свидетелката М. сигнализирала на тел. 112 и дала подробно описание на обвиняемия. Още на същия ден патрул с полицейски служители пристигнал на място, но не открили обвиняемия.

На 10.10.2016г. свидетелката К. отново се разхождала по алеята с децата, за които полагала грижи, когато забелязала обвиняемия. Свързала се по телефона със свидетелката М. и я помолила да сигнализира органите на реда. На място пристигнали полицейските служители при 04 РУ СДВР свидетелите П.П. и И.Л., които забелязали обвиняемия да седи на пейка на алеята до Американското посолство с разкопчан цип на панталона, като бил задържан за 24 часа по ЗМВР.

За да приеме за установената от него фактическа обстановка, първоинстанционният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие и досъдебното производство доказателства: показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие и на досъдебното производство свидетели: М. Н. М., Ж. АТ. К., П.Н.П., И.Н.Л., показанията на свидетелите П.С., Г.Д. М., депозираните пред съда, частично върху обясненията на обвиняемия пред съда и показанията на свидетелката И.Г., протокол за разпознаване на лице от 11.10.2016г. от свидетелката М., протокол за разпознаване на лице от 11.10.2016г. от свидетелката К., комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза, справка за съдимост и писмо от Дирекция „Национална система 112” с компакт диск.

Настоящият въззивен съдебен състав счита, че първоинстанционният съд е събрал необходимите за изясняване на истината по делото доказателства

и не е ограничил страните в упражняване на правата им да правят относими доказателствени искания.

Първоинстанционният съд подробно е посочил в мотивите към първоинстанционната присъда кои от съответните обстоятелства на инкриминираното деяние от кои от гласните и писмените доказателства по делото се установяват, както и е аргументирал надлежно защо е кредитирал съответните доказателствени източници.

Първостепенният съд е приел показанията на свидетелите М. и К. за основен доказателствен източник, правилно преценявайки същите като дадени от незаинтересовани от изхода на делото лица очевидци на деянието, непротиворечиви, последователни и взаимно допълващи се и се подкрепени изцяло от събрания по делото доказателствен материал. От показанията на свидетелите М. и К. се извеждат елементите на престъпния състав, а именно извършеното деяние, начина по който е извършено и обстоятелствата, при които е извършено. Свидетелите по взаимно непротиворечив начин са отразили в показанията си близостта си до обвиняемия в момента, в който възприели действията му и самите действия. По думите на свидетелката К. обвиняемият седял на пейка с разкопчан панталон, като в едната си ръка държал телефон, айпад, според свидетелката М., а с другата мастурбирал по отворителен начин, според К.. Вида на мобилното устройство няма съществено значение при оценката на показанията на свидетелите, тъй като същите се намирали на разстояние от обвиняемия, от каквото едва ли биха могли да определят същия, а по начина по който описват същото – като лично мобилно устройство, съдът не открива противоречие. В показанията си от досъдебното производство свидетелката К. е конкретизирала начина, по който обвиняемият мастурбирал, а именно като опипвал с ръка половия си член и еякулирал, след което се обърнал към тях и показал задните си части. Потвърдила е, че обвиняемият ги забелязал, тъй като гледал към тях и им се усмихвал, а ситуацията продължила около двадесет минути. Въззивният състав намира, че по сходен и непротиворечив начин свидетелката М. е описала деянието, като е уточнила пред първостепенния съд, че това се случвало за трети пореден път. Твърди, че при възприемането на обвиняемия се стъписали, като видели демонстрацията на обвиняемия, който бил събул гащите си и мастурбирал. Еякулирал, вдигнал ръката си и показал спермата си, след което оголил задните си части, което продължил около петнадесет

минути. Настоящият съдебен състав не намира противоречия между показанията на свидетелите М. и К. относно описанието на деянието, като счита, че правилно районния съд им е дал вяра.

Свидетелите М. и К. са обосנוвали продължителността на присъствието си на мястото на извършване на деянието с наложилата се необходимост да удържат децата, които си играели на мястото и да организират на първо място същите да не възприемат действията на обвиняемия, а на следващо място да организират връщането им в обратна посока, в което отношение въззивният съд не намира, че е налице логическо или фактическо несъответствие или противоречие, което да дискредитира достоверността на заявеното от свидетелките. Заявената продължителност на действията на обвиняемия от 15-20 минути от свидетелите М. и К., с оглед изключителността на ситуацията и силния преживян стрес, според настоящия съдебен състав е резултат от субективна преценка, която следва да се тълкува с оглед психическите механизми на отработване на стресовата ситуация от всеки от свидетелите.

Въззивният съд приема, че действително са налице противоречия между показанията на свидетелите М. и К., но същите както правилно е отбелязал първостепенния съд, не се отнасят до съществени обстоятелства и лесно могат да бъдат обяснени с динамиката на ситуацията, при която е извършено деянието. В това отношение свидетелките посочват различно колко лица са възприели деянието, като К. твърди, че го видели тя и другите две, три жени, които били с нея, докато М. посочва, че само двете с К. го видели. Правилно това противоречие е свързано с развитието на случая, при който трета жена, която ги съпровождала, оставила двете деца, за които се грижила на свидетелките за кратко, за да отиде да си закупи вода, като междувременно се случил инкриминирания инцидент, както посочва свидетелката М.. Това развитие на случая обяснява твърдението на свидетелката К. за присъствие на повече от две възрастни жени на случая и посоченото от нея пред първостепенния съд, че полицейските служители заявили, че двама свидетели били достатъчни. Правилно съдът е отчел с оглед установеното противоречие отдалечеността във времето на депозираните свидетелски показания от момента на извършване на деянието, тъй като разпита на свидетелката К., в който заявява въпросното обстоятелство, е от

28.05.2018г., около година и половина след случая. Изложеното обяснява и привидното противоречие между показанията на свидетелите от досъдебното производство и пред първостепенния съд за броя на децата, които водили, доколкото въпроса за съпровождатата ги жена и водени от нея деца не е изяснен при първия им разпит на досъдебното производство. Поради изложеното съдът намира, че правилно е възприет подхода за изясняване от първостепенния съд произхода на противоречията в показанията на свидетелите, а именно ситуационното възприемане на случая от всяка от свидетелките, като не намира че обсъдените противоречия водят до извод за недобросъвестност при депозиране на показанията им и тяхната неправдивост, а същите правилно са кредитирани с доверие от първостепенния съд, но само относно депозираните пред същия показания и частите на показанията на свидетелките от досъдебното производство, които не влизат в противоречие със заявеното от тях пред съда.

Съдът не намира за основателни възраженията за разговори на ключов свидетел по делото със съдия, който му бил дал насоки по делото, намирайки същото за неподкрепено с никакви доказателства. Обстоятелството, че свидетелката М. се грижела за дете на съдия Немска, не е от естество да постави под съмнения показанията ѝ.

Относно останалата част на показанията на свидетелите М. и К. от досъдебното производство, съдът намира за основателна констатацията на защитата за структурна и на моменти буквална идентичност на тези показания, което съпоставено с обсъдените противоречия в едни и същи твърдения и на двете свидетелки, води до извод за нарушаване на правилата на НПК при снемане на тези показания, свързани с излагането в свободен разказ от свидетеля на това, което му е известно по делото, според чл. 139, ал. 5 от НПК. В това отношение, макар първостепенния съд да не е посочил изрично, че не дава вяра на тези показания от досъдебното производство, същият ясно е определил, че не изгражда фактическите си изводи въз основа на обсъдените твърдения, поради което не е налице нарушение на процесуалните правила при формиране на вътрешното убеждение на първостепенния съд по релевантните за правото фактически обстоятелства.

Оценката на показанията на свидетелите М. и К. правилно е била извършена във внимателна съпоставка с останалите доказателства и

доказателствени средства, а именно извършените разпознавания от тях и показанията на полицейските служители, задържали лицето дни след случая. В това отношение е отчетено, че свидетелите М. и К. са били очевидци на случая, който се развил пред тях в достатъчно продължителен период от време и на разстояние от няколко метра, при което свидетелите са имали възможност да възприемат характерните особености на извършителя. Свидетелката М. е заявила, че виждала обвиняемия няколко пъти преди случая, а и след случая в същия парк, поради което е имала към момента на разпознаването затвърдени възприятия относно характерните черти на лицето. Поради изложеното изявленията на свидетелите М. и К. за идентификация на извършителя са основани на непосредствени и неподлежащи на съмнение възприятия.

Възраженията на обвиняемия за опорочаване на разпознаванията, поради визуалното му възприемане от свидетелките М. и К. преди извършване на това действие в килията, в която се намирал в районното управление, не са подкрепени с доказателства и противоречат на показанията на свидетелката М., която категорично е отрекла пред въззивния съд да е виждала обвиняемия при посочените условия преди разпознаването му.

Вярно са преценени твърденията на поемното лице свидетеля А. за невъзможност да възпроизведе обстоятелства относно проведеното разпознаване с негово участие, предвид напредналата му възраст и характерните за същата, както и за всяка индивидуалност особености на възприятията и задържане на спомена за случая. В тази връзка показанията му са съпоставени с тези на поемното лице М., който в съдебно заседание подробно е описал извършеното процесуално-следствено действие и е потвърдил участието на свидетеля А. в него. Изслушан е от първостепенния съд и свидетеля С., поемно лице по извършеното разпознаване от свидетелката К., чиито показания правилно са кредитирани с доверие, като конкретни и подробни, детайлно описващи обстоятелствата, при които е осъществено процесуално-следственото действие.

Поради изложеното и с оглед правилната оценка на показанията на поемните лица свидетелите А. и М., а и на свидетеля С., правилно първостепенния съд е приел, че разпознаванията са извършени при спазване правилата за извършване на това процесуално действие, предвидени в чл. 171

от НПК.

Първостепенният съд основателно е намерил опора на показанията на Свидетелите М. и К. в тези на полицейските служители свидетелите П. и Л., които задържали обвиняемия на 10.10.2016г., когато заварили същия седнал на пейка в парка. В това отношение правилно са преценени съвпадащите им твърдения на двамата за това, че заварили обвиняемия с разкопчан цип на панталона, но въззивният съд не намира за обосновано приетото от предходния съд, че в това свое състояние обвиняемият е бил с разкопчан колан. Това твърдение се излага единствено в показанията на свидетеля П. пред първия съд, за разлика от изрично заявеното от него пред органа на досъдебното производство и от заявеното от колегата му свидетеля Л. пред съда и на досъдебното производство. Поради изложеното въззивният състав не дава вяра на показанията на свидетеля П. в обсъдената им част за твърдението за наличие на колан на панталона на обвиняемия, депозирано в показанията му пред предходния съд, докато в останалата им част счита, че показанията на свидетелите Л. и П., които са непротиворечиви помежду си, правилно са преценени.

Вярна е преценката на първостепенния съд относно характера на показанията на свидетелката Икономова, като надежден източник на факти, свързани с личността на обвиняемия, а доколкото същата не е пряк очевидец на деянието, последното правилно е преценено от състава на районния съд, с оглед заинтересоваността ѝ от изхода на делото като лице, намиращо се във фактическо съжителство с обвиняемия и изолирания характер от доказателствената съвкупност на твърденията ѝ за това, че на инкриминираната дата през цялото време съпровождала обвиняемия. В същия аспект първостепенният съд е преценил правилно обясненията на обвиняемия, в които е отрекъл да е извършил деянието, отчитайки и двойнствения им характер на доказателствено средство и средство за защита.

Въз основа на самостоятелната си преценка на доказателствата и доказателствените средства, въззивният съд дава вяра на заключението на изготвената комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза, установила липса на данни за минали или актуални психотични разстройства при обвиняемия и за това, че същият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, като изготвено от

лица, притежаващи съответните специални знания и обосновано.

При така установената и от въззивния съд фактическа обстановка, се явяват правилни правните изводи на първоинстанционния съд, според които обвиняемият ДР. Т. М. е извършил престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК, за което е обвинен с внесения от СРП обвинителен акт.

Въз основа на приетата фактическа обстановка районният съд правилно е квалифицирал извършеното деяние като престъпно хулиганство.

Съгласно трайната съдебна практика (напр. решение № 432/15.11.72 г. по н. д. № 413/72 г., I Н. О. на ВКС) от съдържанието на чл. 325, ал. 1 от НК се разбира, че за да се осъществи съставът на престъплението хулиганство, е необходимо деецът да е извършил деянието си чрез умишлени действия, които да нарушават грубо обществения ред и да изразяват явно неуважение към обществото.

Следователно от обективна страна деянието следва грубо да нарушава обществения ред, а от субективна страна умисълът на дееца да е насочен към явно неуважение на обществото. Тези обективни и субективни признаци от състава на престъплението трябва да са налице винаги едновременно. Ето защо ВС, (съответно ВКС) не веднъж е посочил, че е необходимо да се разграничава хулиганството от другите престъпления против здравето, честта и достойнството на гражданите не само по обективните им признаци, но преди всичко по съдържанието и насоката на умисъла, мотивите, целите и всички други обстоятелства, при които действията са извършени. Съгласно цитираното решение разпоредбата на чл. 325, ал. 1 от НК, изисква не само непристойно поведение, буйство, скарване и сбиване или други непристойни прояви, но и реално засягане на обществените отношения, изразяващи се в грубо нарушение на обществения ред. Този е основният признак, по който се различава престъплението хулиганство от дребното хулиганство по УБДХ, санкционирано по административен ред, където не се изисква нито грубо нарушение на обществения ред, нито явно неуважение към обществото. Съгласно цитираното решение законът изисква чрез действията си подсъдимият да демонстрира явното си неуважение и пренебрежение към обществото. Неуважението ще бъде явно, когато открито засяга обществения ред. В този смисъл е и Постановление № 2/29.11.1974 г. по н. д. № 4/1974 г., на Пленум на ВС. Според цитираното Постановление обект на

престъплението хулиганство са редът, установен в страната, и общественото спокойствие. Под обществен ред като обект на престъплението хулиганство следва да се разбират установените в държавата обществени отношения, основани на нравствеността и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот. Съгласно разпоредбата на чл. 325, ал. 1 от НК основният признак на деянието, чрез което се осъществява престъплението хулиганство, са "непристойни действия". "Непристойни действия" са онези, които са неприлични, безсрамни, които са израз на ругатни, буйство, невъзпитаност и други скандализиращи обществото. Грубо нарушение на обществения ред има, когато деецът чрез действията си изразява брутална демонстрация против установения ред. Чрез тях нарушават важни държавни, обществени и лични интереси или съществено се засягат нормите на нравствеността. Явно неуважение към обществото има, когато деецът чрез действията си изразява открито висока степен на неуважение към личността и правилата на обществото. При това противообществения характер на тези действия се съзнава както от дееца, така и от други лица, на които са станали достояние. Престъплението хулиганство е налице, когато и двата признака са осъществени.

Въззивният съд намира, че е извършена правилна правна квалификация на деянието, извършено от обвиняемия, като неговите действия са били непристойни в смисъла, вложен от законодателя и изяснен в задължителната съдебна практика, тъй като са били неприлични и безсрамни, чрез тях е изразена брутална демонстрация против установения ред, нарушени са обществени интереси, свързани с опазването на обществения ред и открито е изразена висока степен на неуважение към личността на присъстващите лица, сред които и деца. За подсъдимия е било очевидно възприемането му от намиращите се наблизо жени, които се опитвали да предпазят децата от това и те да го възприемат, но въпреки това действията на обвиняемия не са прекратени, а същият продължил да мастурбира до достигане на еякулация, а след това дори демонстрирал семенната си течност и оголените си задни части. Въпросните особености на деянието представляват откритото изразяване на неуважение към личността на присъстващите, което е с относително висока степен. Тези обстоятелства разкриват изразяват грубо пренебрежение към нормите на поведение в обществото, като обективират нежеланието на подсъдимия да се съобразява с

общоприетите правила и според естеството си представляват брутална демонстрация против установения обществен ред. Поради това правилно Софийски районен съд е заключил, че деянието е извършено при пряк умисъл и по хулигански мотиви. Обвиняемият е действал с ясното съзнание, че мастурбирайки открито пред погледите на присъстващите извършва непристойни действия на обществено място, които са несъвместими с обществените порядки и морал и е съзнавал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е и е искал настъпването на общественоопасните му последици. Конкретно проявеното субективно отношение може да се изведе от условията, при които е извършено деянието – на пейка в парка без обвиняемият да е извършил какъвто и да е опит да се прикрие, а напротив, демонстрирайки действията си към намиращите се наблизо жени и целенасочено показвайки им спермата си и задните си части. Установи се, че обвиняемият не се е посвенил дори и от водените от двете свидетелки очевидци малолетни деца, съзнавайки че с това свое поведение ще притесни още повече свидетелите М. и К., с оглед естественото им задължение да предпазят децата от вредното влияние на публичната демонстрация на този тип обществено неприемливо поведение.

Законосъобразно контролираната инстанция е направила извод за кумулативната даденост на предпоставките за приложение на института, предвиден в чл. 78а НК освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като извършеното от обвиняемия престъпление се наказва с лишаване от свобода до две години или пробация, както и обществено порицание, деянието е извършено умишлено, обвиняемият не е осъждана и не е освобождавана от наказателна отговорност, а с деянието си не е причинила съставомерни имуществени вреди. Не са налице отрицателните предпоставки на чл. 78а, ал. 7 от НК, при които приложението на института е недопустимо.

По отношение на размера на наложеното административно наказание, въззивната инстанция счита жалбата за основателна. До този извод въззивният съд достига въз основа на обективния фактор на продължителността на наказателното производство, тъй като до момента са изтекли шест години и осем месеца, съизмерима със срока на абсолютната погасителна давност за наказателно преследване по чл. 81, ал. 3, във връзка с ал. 1, т. 5 от НПК от седем години и половина от извършване на деянието на

05.10.2016г. Поради изложеното, положителните характеристични данни за личността на обвиняемия и липсата на доказателства за други негови противообществени прояви, към настоящия момент целите, предвидени в чл. 12, ал. 1 от ЗАНН и най-вече да се предупреди и превъзпита обвиняемия към спазване на установения правов ред, биха могли да се изпълнят и с най-ниския допустим размер на административното наказание, съгласно чл. 78а, ал. 1 от НК, а именно 1 000 /хиляда/ лева, в каквата връзка следва да бъде изменено решението на районния съд.

Въззивният съд намира, че при решаване на въпросите за разноските, районният съд е нарушил правилото на чл. 189, ал. 1 от НПК, като е включил в разноските по делото, които следва да поеме обвиняемия, и тези за преводач. Според посочената разпоредба разноските за преводач на досъдебното производство са за сметка на съответния орган, а разноските за преводач в съдебното производство са за сметка на съда. Поради изложеното обжалваното решение следва да се измени и в частта му, касаеща разноските, като обвиняемият следва да поеме само тези за изготвяне и представяне на експертизите, както следва: 120 лв. от досъдебното производство и 200 лв. от съдебното производство.

С оглед изложеното атакуваното решение следва да бъде изменено в посочените му части, а именно относно наложеното административно наказание, като размера на същото следва да се намали от 3000, 00 лв. на 1000, 00 лв. и относно разноските, чиито размер също следва да се намали, както е посочено по-горе.

При извършената на основание чл. 313 и чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваното решение, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, налагащи неговата отмяна или ревизия, поради което в останалата част решението следва да се потвърди.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 3 от НПК, СГС, НО, Х I въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение от 11.02.2021 г. на Софийски районен съд, НО,

147-ми състав по НАХД № 17593/2017 г. в частта му, с което на обвиняемия ДР. Т. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 3 000 (три хиляди) лева за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, като намалява размера на така определеното наказание от 3000 на 1000 /хиляда/ лева и в частта му, относно размера на разноските, които следва да поеме на осн. чл. 189, ал. 3 от НПК, като намалява размера на разноските, които следва да заплати в полза на държавата по сметка на СДВР от 274, 75 лева на 120, 00 /сто и двадесет/ лева и намалява размера на разноските, които следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СРС от 570, 00 лева на 200, 00 /двеста/ лева.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО И НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ И ПРОТЕСТИРАНЕ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____